

Om det præjudicielle spørgsmål

30 Det skal først bemærkes, at den forelæggende ret, således som det fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, i henhold til § 77, stk. 1, første punktum, i AsylG skal foretage sin bedømmelse i hovedsagerne på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på tidspunktet for den sidste mundtlige forhandling ved denne ret, eller, hvis afgørelsen træffes uden mundtlig forhandling, på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, hvor afgørelsen træffes, dvs. på grundlag af § 29 i AsylG i den på daværende tidspunkt gældende affattelse, ved hvilken artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32/EU (proceduredirektivet) er blevet gennemført i tysk ret. Da retsstillingen for personer, som ansøger om international beskyttelse, og som allerede er blevet indrømmet flygtningestatus i en anden medlemsstat, efter sidstnævnte bestemmelse er den samme som den, der var gældende i henhold til artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85/EF, som bestemmelsen afløser, er der intet til hinder for at anvende den i hovedsagerne.

31 Under disse omstændigheder må det præjudicielle spørgsmålet forstås således, at den forelæggende ret ønsker oplyst, om proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen fastsatte beføjelse til at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren flygtningestatus, når de forventelige levevilkår, som ansøgeren vil leve under i sin egenskab af person med den nævnte status i denne anden medlemsstat, udsætter den pågældende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

32 I henhold til procesreglementets artikel 99 kan Domstolen, navnlig såfremt besvarelsen af et præjudicielt spørgsmål klart kan udledes af retspraksis, til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

33 Denne bestemmelse skal anvendes i forbindelse med de aktuelle sager.

34 I dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 101), har Domstolen bl.a. udtalt, at proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at en medlemsstat udøver den i bestemmelsen fastsatte mulighed for at afvise en ansøgning om tildeling af flygtningestatus med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren subsidær beskyttelse, når de forventelige levevilkår, som nævnte person vil leve under i sin egenskab af person med subsidær beskyttelsesstatus i denne anden medlemsstat, ikke udsætter den pågældende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4.

35 Hvis ansøgeren omvendt som person, der nyder international beskyttelse, i den medlemsstat, der har indrømmet vedkommende denne beskyttelse, på grund af de forventelige levevilkår, som vedkommende vil leve under der, ville være udsat for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, kan den medlemsstat, i hvilken den nye ansøgning om international beskyttelse er blevet indgivet, følgelig ikke påberåbe sig proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), for at afvise denne.

36 Som Domstolen har anført i præmis 83 til 94 i dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219), kan den blotte omstændighed, at levevilkårene i den medlemsstat, der har indrømmet international beskyttelse, ikke opfylder bestemmelserne i kapitel VII i direktiv 2011/95/EU (kvalifikationsdirektivet), i betragtning af den grundlæggende betydning af princippet om gensidig tillid ganske vist ikke medføre, at udøvelsen af de i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra

a), indskrænkes, hvis alvorstærsklen i chartrets artikel 4 ikke overstiges, men det forholder sig anderledes, hvis det fælles europæiske asylsystem i praksis i denne medlemsstat støder på betydelige funktionelle vanskeligheder, der er så alvorlige, at de overstiger denne tærskel og rent faktisk udsætter ansøgeren for en alvorlig fare for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling der.

37 I denne sammenhæng bemærkes, at henset til den generelle og absolutte karakter af det i chartrets artikel 4 fastsatte forbud, som er tæt knyttet til respekten for den menneskelige værdighed, og som uden mulighed for fravigelser heraf forbyder umenneskelig eller nedværdigende behandling i enhver form, har det ingen betydning for anvendelsen af nævnte artikel 4, om det er på selve tidspunktet for overførslen, under asylproceduren eller efter afslutningen heraf, at den pågældende person er i alvorlig risiko for at blive underkastet en sådan behandling (dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 87).

38 Når den ret, ved hvilken et søgsmål er anlagt til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ny ansøgning om international beskyttelse, råder over oplysninger, der er blevet fremlagt af ansøgeren med henblik på at godtgøre, at en sådan risiko foreligger i den medlemsstat, der allerede har indrømmet den pågældende subsidier beskyttelse, er denne ret forpligtet til på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger og i lyset af den i EU-retten sikrede norm for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder at vurdere, hvorvidt der foreligger reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper (dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 88).

39 I denne henseende bemærkes også, at for at de mangler, der er omhandlet i den foregående præmis i nærværende dom, kan være omfattet af chartrets artikel 4, der svarer til EMRK's artikel 3, og som i medfør af chartrets artikel 52, stk. 3, har samme betydning og omfang som i konventionen, skal de overstige en særligt høj alvorstærskel, der afhænger af samtlige omstændigheder i sagen, og som er oversteget, når ligegyldighed fra en medlemsstats myndigheders side har til følge, at en person, der er fuldstændig afhængig af offentlig hjælp, af grunde, som er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, lider alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for den pågældende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl, og som vil udgøre et indgreb i personens fysiske eller mentale tilstand eller stille personen i en dårlig forfatning, der er i strid med den menneskelige værdighed. Den nævnte tærskel kan derfor ikke dække situationer, der endog er kendetegnet ved alvorlig fattigdom eller en voldsom forringelse af den pågældende persons levevilkår, når disse ikke indebærer alvorlige materielle afsavn, som stiller personen i en situation, der er så alvorlig, at den kan sidestilles med umenneskelig eller nedværdigende behandling (dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 89 til 91).

40 Med hensyn til den forelæggende rets spørgsmål skal det også bemærkes, at den blotte omstændighed, at det ifølge tysk ret åbenbart ikke er muligt at udsende en ansøger til den medlemsstat, der har indrømmet ansøgeren international beskyttelse, hvis vedkommende der ville være udsat for en risiko for en behandling, der strider mod chartrets artikel 4, og at tysk ret giver mulighed for at udstede en humanitær opholdstilladelse og i det mindste delvis eller foreløbigt at indrømme rettigheder og fordele til dækning af vedkommendes grundlæggende behov, ikke kan retfærdiggøre en fortolkning, som er uforenelig med den, der er foretaget i dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, og gengivet i præmis 34 og 35 i nærværende kendelse.

41 Da nemlig den i proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), omhandlede beføjelse som led i den ved dette direktiv indførte fælles asylprocedure afspejler princippet om gensidig tillid, som inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem berettiger og forpligter medlemsstaterne til at formode, at behandlingen af personer, der ansøger om international beskyttelse, i hver enkelt medlemsstat er i

overensstemmelse med kravene i chartret, navnlig dettes artikel 1 og 4, der forankrer en af Unionens og medlemsstaternes grundlæggende værdier, ville denne formodning og udøvelsen af den deraf følgende beføjelse ikke være berettiget, hvis det blev fastslået, at dette i en bestemt medlemsstat i virkeligheden ikke er tilfældet (jf. i denne retning dom af 19. marts 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 83 til 86).

42 Som det desuden fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse, beskytter tysk ret ganske vist i et vist omfang en ansøger, som på grund af den alvorlige risiko for i den medlemsstat, der allerede har indrømmet ham flygtningestatus, at blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling, der er i strid med chartrets artikel 4, ikke kan sendes tilbage dertil; tysk ret giver imidlertid ikke uden en ny asylsag mulighed for anerkendelse af denne status og indrømmelse af de dermed forbundne rettigheder også i Tyskland.

43 Henset til ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at proceduredirektivets artikel 33, stk. 2, litra a), skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen fastsatte beføjelse til at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at en anden medlemsstat allerede har indrømmet ansøgeren flygtningestatus, når de forventelige levevilkår, som ansøgeren vil leve under som anerkendt flygtning i denne anden medlemsstat, udsætter vedkommende for en alvorlig risiko for at blive underkastet umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.